

INLEDNING

Att skriva ner allt vad Gustav gjort under sitt långa verksamma liv går kanhända inte, men ett försök att belysa delar i hans liv har gjorts.

Minnen, årtal och namn har Gustav själv välvilligt återgett. Hans minne är otroligt! Gustav har intervjuats per kassetband av bl a Aina och Anna.

De övriga syskonen Engström har också hjälpt till med att återge sina minnen.

Materialet har sänts till Karl-Gustav, som har gjort ett stort arbete med att sammanställa, sortera alla händelser i rätt ordning och skriva manus.

När manuset skulle renskrivas, var det så skiftande berättelser, att en indelning var nödvändig. Därför en innehållsförteckning.

Vad själva utskriften beträffar kanske inte svenskan och grammatiken är fullständig, men vi tycker att innehållet i berättelsen är av större betydelse.

Denna sammanställning över Gustav, Ingeborg och syskonen Engström, är ett stycke historia, sann dessutom, som bör bevaras och läsas av barnbarn, barnbarnsbarn m fl.

Vi, som egentligen inte upplevt någonting alls.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Gustav	Uppslag 1
Ingeborg	Uppslag 2
Brännebacken	Uppslag 3
Getarminnen	Uppslag 4
Olika episoder	Uppslag 5
Musicerandet	Uppslag 6
Skiftande arbetsuppgifter	Uppslag 7
Sammanfattning	Uppslag 8



Gustaf Engström

GUSTAV
=====

EN FJORTONÅRIG YNGLING

Arbetslivet började som fjortonårig yngling. "Arbetsledsagare" var fattigdom och dålig skolunderbyggnad.

Första arbetet började 1907, med ett av arbetsmarknadens tyngsta arbete, nämligen skogsarbete. Arbetsgivaren hette märkligt nog också Engström, Erik, boende i Ulvsjö by. Allting har ju en början. Denne arbetsgivare var inte släkt med arbetstagaren Gustav.

Mellan åren 1908 - 1909 fortsätter det tunga arbetet för denne spåde yngling, nu hos en annan arbetsgivare som hette Dahlberg från Gimdalen. Färdmedel mellan arbetsplatserna var "apostlahästarna".

Man blir verkligen fundersam, hur orkade Gustav med? Det var säkerligen långa dagar också.

Samma sorts arbete fortsätter under åren 1910 till 1911, men nu i en by som heter Väster Össjö.

År 1911 började Gustav, tillsammans med brodern Konrad som var tre år äldre, med "skomakeri". Verktyg för att utföra arbetet var säkerligen begränsat. Skolagningen var ett komplement till skogsarbetet och utfördes på kvällar och nätter. Alla inkomstkällor måste prövas.

1911 var också det år då Gustav började spela fiol på danser, i sällskap med Elof Brännlund, brodern till Albert. Albert är upphovsman till Hammarforsens Brus, samt Albert Jonsson från Västane. Senare fick Gustav sällskap i musiken av en dragspelare som hette Erik Hjelte.

År 1912 har boendet och arbetet förflyttats längre norrut, nämligen till Ulriksfors. Där började ett nytt arbete. Det bestod av att följa med ett materialtåg som levererade material utmed linjen Ulriksfors - Storuman.

Musicerandet fortsatte tillsammans med Hjelte. Det spelades på danser runt Hoting med omnejd och i Valån, där även Gustav bodde ett tag.

Nästa arbetsplats var Lövberga station. Året var 1913. Arbetet denna gång var än värre än tidigare ifråga om tungt arbete. Tillsammans med en kamrat som hette Lima Olle handlastades järnvägsvagnar med grus. Detta material skulle användas till utfyllnad av järnvägsbanken.

Efter att sista vagnen lastats, sade arbetsledaren ingenjören Treneus (han flyttade senare till Svenstavik) att "Nu pojkar, behöver Ni inte lasta mera. Ni har redan lastat för mycket". Han uttryckte sig som att detta arbete - slitgöra - var ett prov. Vad provet gällde var svårt att förstå, möjligen kunde det gälla arbetsdugligheten för fortsatt arbete.

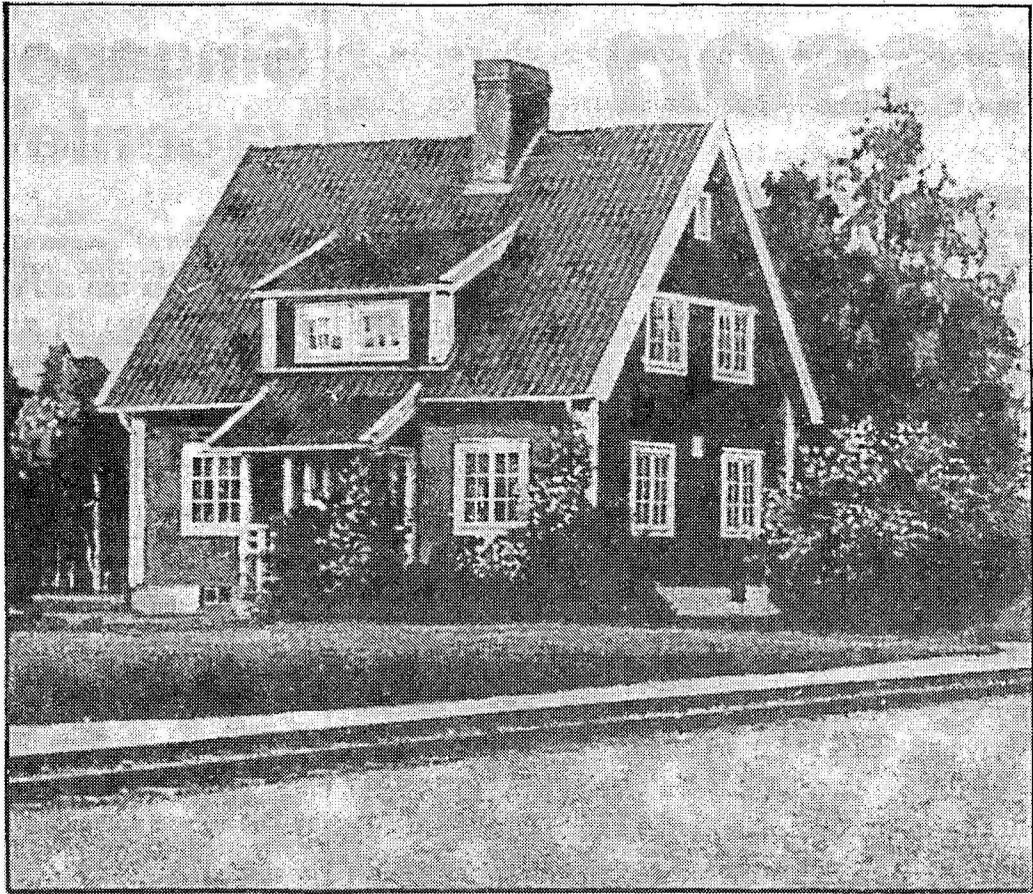
Efter detta arbete började arbetslaget byta räls ända fram till Dorotea. Rälsen som var sju meter lång skulle utbytas till 10 meter.

Nu hade brodern Edvin anslutit sig till arbetslaget. Boendet var i en barack intill Flåsjö station. Edvin spelade gitarr och kvällarna fördrevs med fiol och gitarrmusik.

Nya arbetsuppgifter erbjöds, nämligen som pinnpojke. Arbetet bestod i att slå i träpluggar i de hål som uppstod när rälsspiken dragits ur sliprarna. Dessa pluggar - pinnar - skulle också tjäras innan de slogs i hålet. Även spikning av rälsen fick göras ibland. Detta sköttes normalt av andra mannar. Det kunde ju hända att någon blev sjuk.

Musicerandet måste hållas vid liv. Nu skulle det spelas upp till dans en helg i grannbyn Jalnäset. Musikanterna var nu förutom Gustav, Hjelte, Edvin, Nisse Nilsson och en som hette Näslund. Inkomsten var att någon fick gå runt med "hatten" och på så sätt skramla in några kronor som sedan fördelades. En annan helg spelades det upp till dans i Åsele, men där tog samhällets rättsmaskineri hand om dragspelaren Hjelte för att han sålde sprit. Men även det ordnade upp sig.

Efter detta arbete i Dorotea splittrades gänget.



Lövberga järnvägsstation vid 1920-talet. Från 1910 blomstrade byn som mest när järnväg drogs genom bygden.



Flåsjö Station.



Järnvägsarbete mellan Lövberga och Flåsjö stationer.
Vid kilometerpåle 39.

År 1914 skulle landet försvaras. Eventuella kunskaper angående skolagning kom nu väl till pass. På regementet fick Gustav utföra just detta arbete. Dagpenningen under militärtjänsten var 20 öre om dagen. Stora summor!

Efter militärtjänsten kom Gustav till Havsnäs. Året var nu 1915. Där kom han i sällskap med bröderna Erik och Olle Jonsson, som sedermera blev hans svågrar. Dessa bröder trakterade också musikinstrument. Gustav tillsammans med bröderna Jonsson och dragspelaren Hjelte spelade på många danser i byn. Ofta anlätades dessa spelmän att spela på bröllop. Gustav och Olle spelade fiol, Erik spelade orgel eller piano och Hjelte på dragspel. Av denna sammansättning bör välklingande toner ha hörts.

Året därefter flyttade Hjelte till Norge.

År 1916 började åter igen skogsarbete. Denna gång i Alaviken, och arbetsgivaren hette Sven Persson. Enligt rykten påstås att denne Sven Persson använde så många svordomar att han kallades "Sven i Helvete".

Arbetet fortsätter att variera, nu med vägarbete och timmerflottning. Timmerflottningen var av förståeliga skäl ett säsongarbete, förlagt till våren.

År 1917 har Gustav bestämt sig för ett livslångt beslut, nämligen att förlova sig med Ingeborg. Ingeborg var syster till spelkompisarna Erik och Olle. Förlovningen skedde på julaftonen.

För att fira denna händelse åkte de nyförlovade till Gustavs föräldrahem i Nyhem. Livskamraten skulle ju visas upp.

Efter återkomsten från Nyhem 1918, började Gustav arbeta åt sin blivande svärfar och tillsammans med blivande svågern Erik. Arbetet var vedhuggning - långved - som sedan kördes från Alaviken till Flåsjö station.

Detta år föddes det första barnet, Sune.

① ② ③ ④ ⑤
⑥ ⑦ ⑧ ⑨ ⑩
⑪ ⑫ ⑬



1 Edit Blomström, 2 Asta Näsmark, 3 Bertil Danielsson,
4 (trol.) Sigvard Svedberg, 5 Sune Engström,
5 Edvin Svedberg 7 Sonia Eriksson, 8 Ernst Sundkvist,
9 Bertil Elfström, 10 Sigrid Wirén, 11 Anna Stina Jonsson,
12 Hildegard Edler, 13 Ingeborg Edlund.

Sulfitfabriken i Hissmofors blev den nya arbetsplatsen. Ett dåligt avlönat arbete. Inkomsten räckte inte ens till maten. Fabriken hade egen handelsbod där arbetarna måste handla. Allt som inköptes skrevs upp och pengarna drogs sedan från arbetsersättningen. Tanken att det fuskades med vad som handlades och inte handlades är nog berättigad.

Den 23 juni 1920 var det dags att gifta sig. Ingeborg var en mycket duktig husmor. Hon ordnade alltid något att äta trots uselt med råvaror.

1920 föddes det andra barnet, Henry.

Uppbrott från fabriken måste göras. Detta för att inte bli "skyldig" på arbetet.

Gustav har inte ofta varit sjuk. Det är få förunnat att få vara så frisk som Gustav, men detta år fick han uppsöka sjukstugan - lasarettet - p g a värk i magen, vilket visade sig vid framkomsten till lasarettet, vara en brusten blindtarm. Efter operation och en veckas konvalacent fick han åka hem igen. Tyvärr, allt stod inte rätt till. Han fick återvända till lasarettet för en ny buköppning. Då upptäcktes det att orsaken till värken var inflammation p g a en kvarglömd kompress. Sånt händer.

1923 blev det nödhjälpsarbete i Rödön. Arbetet bestod bl a i att slå sten för handkraft. På så sätt "tillverkades" makadam i olika grovstorlekar. Arbetsunderstöd kunde ju inte utdelas annat än att något sorts arbete utförts. Betalningen skedde för varje hektoliter som tillverkades. Hu, så hemskt!

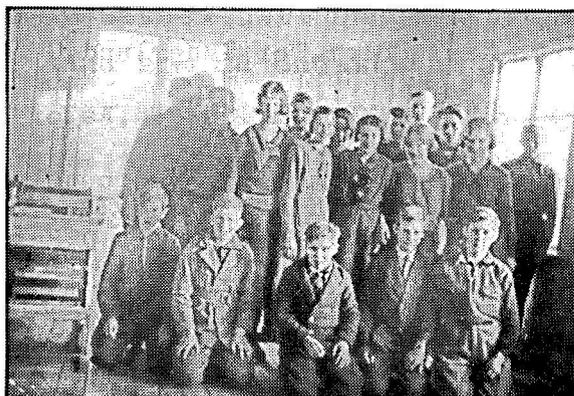
En ljusglimt i detta mörker var Gustavs arbetsledare. Han var från Aspås, en liten karl med pipskägga, som tyckte synd om Gustav med familj, som nu utökats med ett flickebarn år 1922, Aina. Denne arbetsledare gav Ingeborg 10:-- extra till mat för att han tyckte Gustav var en duktig arbetare.

Nu började tankarna på att försöka ta sig ifrån denna plats. Men hur? Lösningen låg långt i fjärran med att skaffa respengar.



År 1934.

- | | |
|----------------------------------|---------------------------------|
| 1. <u>Henry Engström</u> , Ha 85 | 10. Frideborg Holm, Ha 141 |
| 2. Harry Dyrvold, Ha 62 | 11. Anna Eriksson, Ha 91 |
| 3. Harry Jonsson, Ha 185 | 12. Rosa Dåverstedt, Jä 10 |
| 4. Uno Magnusson, Al 106 | 13. Tora Sundin, Ha 371 |
| 5. Alrik Knutsson, Jä 4 | 14. Bertil Danielsson, Ha 67 |
| 6. Ernst Sundkvist, Jä 72 | 15. Märta Sundin, Ha 367 |
| 7. Bertil Persson, Lb 184 | 16. Bertil Elfström, Ha 80 |
| 8. Birger Odén, Al 128 | 17. Erik Jonsson, Jä 35 |
| 9. Lilly Elfström, Ha 80 | 18. Anna-Maria Sundkvist, Jä 72 |
| | 19. Allan Hagström, Al 50 |



Alla barnen vid Havsnäs Skola år 1933.



Översta raden fr.v. Lilly Näslund, Erik Olov Edler. Olle Söderlund,
Bertil Elfström, Åke Elfström, Ingegerd Knutsson, Jenny Sundkvist,
Edvin Svedberg, Sune Ahlfors, Teofil, Blomström, Tage Knutsson,
Ragnar Sundkvist, John Jonsson, Harry Jonsson, Märta Söderlund.
Rad 2, Edit Blomström, Lilly Elfström, Märta Sundin, Ingeborg Edlund,
Sonja Eriksson, Anna Stina Jonsson, Frida Ottosson, Ernst Sundkvist.
Alrik Knutsson, Bertil Danielsson, Birger Eriksson, Sigvard Edler.
Rad 3. Ester Elfström, Irene Hamrèn, Gunvor Blom, Anna Engström,
Elvira Eriksson, Nelly Svedberg, Anna Märta Söderlund, Rut Eriksson,
Anne Marie Sundkvist, Tora Söderlund, Adeke Erhardsson, Anna Bergqvist,
Aina Engström, Tora Sundin, Maj Svedberg.
Rad 4. Bruno Svedberg, Karl Edler, Tor Söderlund, Georg Olsson,
Sven Johansson, Ebbe Eriksson, Ruben Jonsson, Astor Näsmark,
Sixten Sundkvist, Pelle Jonsson. 52 st. Men en del var borta.
tex. Henry, Märta J, Stina j. Alexander J. Tore O. Holger E. Olle H.

Ingeborg deltog i en korkmattsring. Detta gick ut på att tio familjer till i samma situation som Gustav samlade en slant var till en gemensam kassa. Dessa pengar räckte då till en ny korkmatta till en familj. Insamlingen fortsatte till nästa familj o s v. När turen kom till Ingeborg och Gustav, användes i stället pengarna till en enkelbiljett därifrån. Dock endast till Ingeborg med tre barn. Pengarna räckte tyvärr inte till Gustav.

Gustav tog sin stora resväska - som han vunnit på lotteri - stoppade en käpp i handtaget som sedan hängdes över axeln. Asynen av denne vandrare liknade nog säkerligen en luffare. Detta fick han också bevis för när han skulle gena över en åker för att vägsträckan skulle bli kortare, då anfölls han av en hund på gården. Vandrigen fortsatte i riktning mot Askott, en sträcka på tre mil. Trött och sliten under vandrigen behövdes en vilopaus och så fort Gustav satte sig ner, somnade han. Till Askott station kom han dock i tid för att hinna med tåget till Lövberga.

I den stora resväskan förvarades bl a hans skomakarverktyg, som tydligen följt honom sedan 1911. Hans skomakarkunnande kom väl till pass nu när han hade barn som behövde skor. Gustav har tillverkat många par "luddor" till barnen. Som skomaskin användes en helt vanlig hushållsmaskin av märket Singer. Nöden har ingen lag.

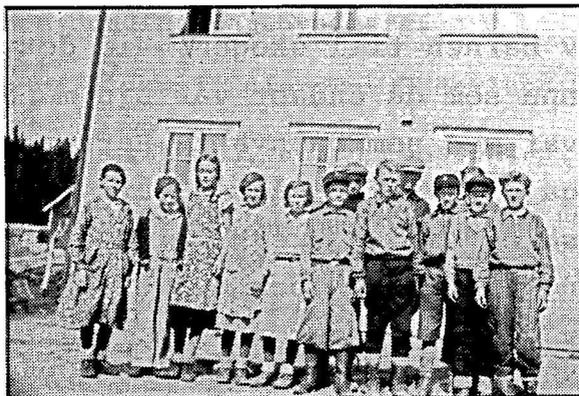
Arbetet i Havsnäs var skogsarbete på vintern och vägarbete på somrarna.

Allt var naturen kunde ge togs tillvara. Denna gång gällde det bärplockning. Gustav var en otroligt snabb bärplockare. Speciellt hallon och hjortron. Han hade givetvis en fördel av att han vistades mycket i skogen och visste var bären fanns. Det kunde ju också hända att han var tvungen att ta med någon av barnen till skogen. Vid detta tillfälle, 1924, skulle Anna som då endast var sju månader gammal, tas med. Rune var med som barnvakt, Barnvagnen var en kont. Man kan ju fråga sig varför så små barn skulle följa med, men det fanns säkert någon orsak till den skogsvistelsen. Bären denna gång var hallon och ett obligatoriskt kärll för den sort av bär var en smörkärna för den var stor, rymlig och tät.



Från vänster:

- | | | |
|---------------------------------|---|--------------------------|
| 1. <u>Anna Engström</u> | — | 8. Ragnar Sundkvist |
| 2. Irene Hamrén | | 9. Arne Andersson |
| 3. Ingegerd Knutsson | | 10. Astor Näsmark |
| 4. Gunvor Blom | | 11. Ivar Jönsson (skymd) |
| 5. Elvira Eriksson (med tungan) | | 12. Sven Johansson |
| 6. Olle Söderlund | | 13. Alexander Jonsson |
| 7. Bertil Knutsson | | |



1925 var det timmerhuggning i Lövberga - Tullaremma - , där fanns lång och fin skog. Normalt kapas stocken vid tre tum, men skogvaktaren frågade om inte Gustav kunde barka och kapa stocken vid två och en halv tum i stället. Det var ju inga problem med att barka två-tre fot. till. Men, med ett bedrägligt innehåll, visade sig när tumningen skulle ske. Skogvaktaren tummade av vid tre tum. Följdaktligen fick Gustav barka resten gratis.

En stilla undran, fick manne denne skogvaktare himmelsk frid?

År 1925 föddes den tredje sonen, Holger.

Nöden fortsätter och mynnar ut i att leva på socialbidrag, med den enorma summa av 10:-- per vecka samt ett extra påslag under julveckorna med hela 5:--. Familjen har också detta nödens år 1928 utökats med ytterligare en son, Carl-Gustav,

Timmerhuggning och körning på Renmyrkullen. Året är nu 1929. Arbetslaget bestod bl a av Klas Holm, Gunnar Rosberg, Elof Jonsson, Artur Jonsson, Jonas Ersa, Gustav och Ernst Rosberg.

Arbetsskiftet gick från Flåsjön upp mot Renmyrkullen. Körare var Gunnar R. Gustav hade sin fiol med, nästan lika viktig som maten. Fiolmusik var kvällsunderhållningen. Till musiken förekom också solodans av Ernst R. Nu visade det sig att dansgolvet var nog en aning litet och kanske inte så jämnt heller. Hur som helst dansade Ernst omkull och gjorde sig illa. Men det var väl bäst att spotta i nävarna och ta nya tag.

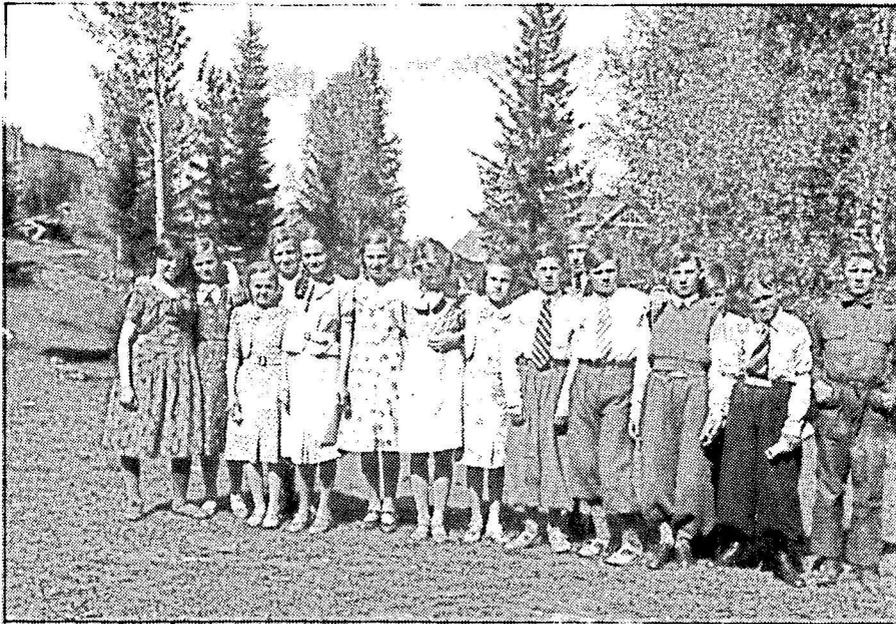
År 1930 börjar nödhjälpsarbeten att tillämpas. Som ett exempel på detta, fick Gustav i uppdrag att gräva ett dike, 1 m x 1 m x 10 m, till ett pris av 8:-- metern. Detta dike som grävdes, hade absolut ingen funktion att fylla, endast för att skapa sysselsättning för en arbetare. Men Gustav var duktig att arbeta. Detta framkom också när det var avlöningsdags. Olle Norberg som var bas tyckte att Gustav hade tjänat för mycket.

År 1930 föddes den femte sonen, Bernt.

Juni månad 1938.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13

1 Evy Westman 2 Viktoria Blomström 3 Tilly Sundin
4 Britta Kajsa Andersson 5 Berta Knutsson 4 Ingrid Persson
6 Anna Maj Johannesson 7 Ebba Eriksson 8 Erik Olof Edler
9 Hölger Engström 10 Sixten Sundkvist 11 Olle Hamren
12 Tore Olsson 13 Pelle Jonsson.



Avgångsklassen 1942

- 1 Göte Olsson 2 Karl Gustav Engström Arne Isaksson
2 Ulla Britt Lövenberg 2 Anna Britta Eriksson
3 Märta Eriksson.



Aterigen har skogsarbete dykt upp, runt åren 1930 - 1931. Denna gång vid "kronbaracken" nordväst Ursvattnet. Arbetslaget bestod förutom av Gustav även sonen Sune, som var tolv-tretton år gammal, samt bröderna Ante och Zakarias Wik från Alavattnet.

Skogsarbetet fortsätter. Nu var arbetsplatsen Prästskogen. Arbetskamrat denna gång var Jonas Lindberg, alias Gam-Lindberg, som härstammade från Ragunda, Gustavs hemtrakter.

Vägarbete skulle påbörjas och detta med ett vägskifte i Gäddede med bl a sträckning över nuvarande bron.

Som synes har många olika arbeten prövats, mestadels har det gällt skogen med olika variationer.

Ytterligare en familjemedlem ser dagens ljus. Kjell föds, året är 1931.

Omkring åren 1931 - 1932 utfördes timmerhuggning åt Jonas Sundkvist på Järvsandberget. Förutom Gustav var även Sune, Olle Sundin, Vallner och Jöns W huggare. Hästkusk och bas var Jonas Sundkvist. Erik Jonsa svarade för matleveranserna från Söderlund. Det visade sig vara en mycket dålig inkomstkälla för både huggare och körare. Jonas S uttryckte en gång angående inkomsten från detta arbete att "pengarna räckte inte ens till rapan på stormyra". Bl a så fick Vallner bräder som ersättning för huggningen, men detta passade honom ganska bra, enär han höll på att bygga en ladugård. Erik Jonsa hade tydligen tagit ut för mycket mat hos Söderlund så det blev ingen inkomst för huggarna. Om Gustav och Sune ätit för mycket eller om Söderlund plussade till datumet på räkningen eller någonting annat är inte utrett. Hur denna uppgörelse som mathållare - med Erik Jonsa - till huggarna, kan verka minst sagt konstigt. Om det kanske kunde vara så att Erik Jonsa skulle fungera som nån sorts garant så att Söderlund fick betalt för maten. Även Jöns W blev utan betalning av samma anledning, men han hade en annan uppgörelse med Söderlund som höll på att gå illa.

År 1932 var det dags att skaffa husdjur, nämligen kor. Första köpet var en kviga som inköptes hos Pelle Jönsa på Lia till ett pris av 40:--. För Gustav var det att gå

fram och tillbaka till Lia för att få hem kon.

Senare inlöstes på auktion i Grubba, efter Micklan, en ko till ett pris av 125:--.

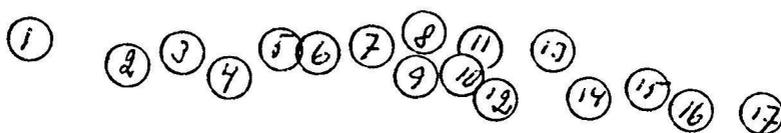
Anledningen till inköp av nötkreatur har sin förklaring att det nu fanns tillgång till ladugård.

Familjen har nu flyttat från Tallboms till Erik Ors Torpet.

Detta år, 1932, föddes ytterligare en son, Ake.

För att få ekonomin att gå ihop, som tydligen var mycket svårt, var alla medel tillåtna. Även barnen fick dra sitt strå till stacken. På våren 1932 skickades äldste sonen Sune till Alavattnet för att vara getare hos bonden Wik. Sune vantrivdes naturligtvis med att vara så långt hemifrån och dessutom hos obekanta människor. Tårarna trillade nerför kinderna på Sune, så säger Wiks hushållerska - hon hette Zerafia - "Gråt Du, det är bara krokodiltårar". Också en tröst. För att uppmuntra Sune, cyklade Henry från Havsnäs på morgon till Alavattnet och tillbaka på kvällen, för att kunna vara hos Sune på dagen. Sune fick ju den dagen ett avbrott i tristessen och lite tröst och sällskap av sin bror. Getarskogen var mörk och dystert, det tyckte dom båda. Men inget ont som inte har något gott med sig. När hösten kom blev Sune väl utrustad med både kläder och strumpor samt en stor summa pengar, 80:--. När han kom hem med dessa pengar placerades dom i köpet av Tallboms stället, hela köpesumman belöpte på 300:--. Men det köpet gick inte så bra, det fanns nämligen ett födoråd på fastigheten för två personer, nämligen Jonke och Märta. Dessa skulle ju bl a ha kyrkskjuts samt annat. Den utgiftsposten blev ganska stor i realiteten, ja, lika stor som ett berg för fattiga makar med många barn.

Det finns en högtid som kallas för barnens högtid, nämligen julen. Det är ju då man skall frossa av sitt överflöd. Någon sorts mat måste förberedas till julen, många munnar att mätta. Lyckligtvis fanns i familjens ägo en fattigmansko - geten -. Den var stor och fet så den fick ersätta den



- | | | | |
|---|-----------------------|----|----------------------|
| 1 | Alvar Knutsson | 9 | Lennart Elfström |
| 2 | Rolf Persson | 10 | |
| 3 | Åke Strömgren | 11 | |
| 4 | Sten Hamrén | 12 | <u>Åke Engström</u> |
| 5 | Ulf Näslund | 13 | Hjördis Mårtensson |
| 6 | Stig Hamrén | 14 | Karin Söderlund |
| 7 | <u>Kjell Engström</u> | 15 | Gun Olsson |
| 8 | | 16 | Sigrid Jonsson |
| | | 17 | Greta Olsson (halva) |

gödda kalven. Hur som helst slaktades geten en lördag e.m. av Henry och Harald Söderlund. Det blev väldigt mycket feta från geten men givetvis också kött. Ingeborg hade ju fått lära sig att ta vara på allt. Fetan lades i blöt för att dra rent. Efter detta smältes den ner och det "flott" som blev användes till kakbak. Att kakbaket blev lyckat intygades av Ehard (Erhard Jonsson) som hade kommit på besök. Han blev bjuden på kaffe och kakor av getfettet. Då sade Ehard "de'va väldigt go'e krusa". Alltså betyg godkänt.

Även Erika Svenska kom och hälsade på. Men det var ingen artighetsvisit. Hon blev i alla fall inte bjuden på kaffe. Hennes ärende var att demonstrera en nygjord getost som hon sträckte fram med orden "finns de pengar, finns de en ost här". Hon visste mer än väl att det inte fanns pengar och speciellt inte till en nygjord ost som var så blöt och tung. Hon hade säkert druckit etter innan hon gick hemifrån.

År 1934 hette arbetsgivaren Mauritz Olsson, Ringvattnet. Det var en lång väg att gå från Ringvattnet till bostaden. Sagda var arbetsplatsen.

Huggarlaget bestod förutom av Gustav även sonen Sune, Ilias Jons två söner samt Hugo Näsström.

Naturligtvis hade Gustav med sig fiolen. Hugo Näsström spelade också fiol och en av bröderna Jons spelade gitarr. Alltså musikunderhållning i kojnan.

Mauritz, som körde timret, hade en gammal hästkrake, som säkerligen hade sett sina bästa dagar - passade bättre som smörgåspålägg - fick mycket stryk av kusken. Det skulle ju alltid lastas till det yttersta alla gånger.

Ringvattnet fortsatte att bli arbetsplats en tid till, nu söder om Ringvattnet troligen Näxåsen. Huggarlaget denna gång var Gustav, Sune och Gösta Sundkvist.

En nyhet på marknaden fanns nu, nämligen stormlyktan, den lyste som en strålkastare i förhållande till fotogenlampan.

Vägarbete på Ringvattenvägen. Den sortens arbete var troligen en sorts avkoppling från skogsarbetet, trots att det var tungt. Hur som helst så hade Gustav ett skifte efter

den vägen. Som arbetskamrater denna gång var bl a Abraham A. och Gösta Sundkvist. Vägmästaren hette Olsson och var från Lit.

Efter avslutad vinteravverkning i Ringvattnet och väl hemkommen ville Harald Söderlund ha lite avverkat. Gustav och Sune tog det arbetet och priset de skulle ha, skulle vara detsamma som där de tidigare arbetat. Men det tyckte Harald var för mycket. Hur kan man veta om något är för mycket när man inte har något att jämföra med. För själv hade ju Harald inte huggit timmer någonstans. Men, hur som helst så fick de det begärda priset.

Kommunen försökte i möjligaste mån att anordna arbeten åt de nödställda. Detta försök gällde bl a vedhuggning på Östra Havsnäs. "Hotellet" där arbetslaget bodde var Gam-Lindbergs bryggstuga. Arbetslaget bestod bl a Gustav, Sune och Jonas Ersä.

Huggning åt Gam-Lindberg på Östra Havsnäs. Om man värderar arbete med lön och dåliga tider, så var detta arbete ett bland dom sämre. De som fick känna på detta var förutom Gustav bl a Sune, Artur och Olle Jonsa. Det gick överhuvudtaget så dåligt så det skulle inte bli några pengar till julen. Men Gustav menade, att han måste få ut så pass mycket pengar att det gick att sätta om några växlar. Nu, hade Gustav, som tur var, inga växlar att sätta om. Pengarna gick säkert åt ändå. Summan var ungefär 100:--.

Timmeravverkning i Ringvattnet åt Rudolf Blom från Havsnäs. Året är nu 1935. I huggningslaget ingick förutom Gustav, även Sune och Hjalmar Sundkvist m fl. Detta var dock inte någon lysande affär för Rudolf. Det sägs att det uppstod en strejk där, men det ordnade visst upp sig så att avverkningen kunde genomföras. Gustav var kockbas och svarade för matens införskaffande och systrarna Anna och Alice Magnusson var kockor. Enligt ett minne från Sune av den huggningen var det så fuktigt i kojorna att kläderna knappt torkade på hela vintern. Vad värre var fanns det smådjur, samma sorts smådjur som besjunges av Wreeswik. Det var nog inte så hygieniskt alla gånger. En av huggarna fick åka hem p g a att han hade hårlöss.

Sådana episoder är saga i dag.

Flottningsarbete var ju ett verkligt säsongarbete under våren så länge det fanns mycket vatten. Vid ett tillfälle, omkring år 1935 - 1936, var Salmon Holmkvist flottningsbas, han var av den sorts människa som såg vem som behövde arbete för sitt livsuppehälle. Han kom hem till Gustav och erbjöd både Gustav, Sune och Henry att få delta i flottningsarbetet. Bedömningen av Salmon Holmkvist som person, att sättas i relation till Olle Jonsa som också var flottningsbas ibland, så var Olle Jonsa mera falsk av sig, han bara tittade efter sina gunstlingar. Utöver nämnda personer var bl a Helmer W., P A Backlund, Uno S, Jöns Valfrid och Rudolf B med. De tre sistnämnda hade tydligen en gås o-plockad med varandra för det rådde stor ovänskap dem emellan.

Att det kan bli glädjebudskap i timmerskogen kan man knappt tro. Men så hände en gång i alla fall när Gustav, Sune och Henry bl a högg timmer i Storåktjärn och bodde i Sotåsen. Året var 1936. Det började nämligen nalkas jul, det var några arbetsdagar kvar, men då säger Gustav "att vi packar ihop och far hem och firar jul". Glädjebudskap! Nog för att det fanns anledning att göra uppehåll. För den vintern var det otroliga mängder snö. Enligt uppgift så sades det att man kunde lägga en stock över basvägen och ändå kunde man köra under den. Så höga snövallar var det.

Arbetsgivare denna gång är Salmon Holmkvist. Han hade åtagit sig att leverera stolpar - troligen för lyse - och dom skall vara långa och kraftiga. Året var 1937. Bl a så var det Gustav och Sune som högg och Salmon H körde. Nu skulle dessa stolpar vara barkade och enligt kontraktet fri från bark och bast. Inte nog med slitsamt arbete, det var nämligen slitsamt att komma till arbetet. Bostaden var Nils Norbergs boan och arbetsplatsen Ursåsen. Gångvägen dit gick via Klasbaracken. Men, även detta arbete avklarades och stolparna kom ner till byn, till ett upplag nedanför Anders Ers, nuvarande P Berglunds. Nu visade det sig att den s k basten var kvar på stolparna. Detta syntes ganska väl eftersom basten ändrat färg. Detta godkändes inte av mottagaren. Då blev det ytterligare en utgift för Salmon att få bort basten. Han tillverkade en sorts knivar med handtag i båda ändar som användes för att skava bort basten med. De som fick det arbetet var Gustav och Sune.

Priset var så högt som 15 öre stocken. Troligen var det då som grunden till den första miljonen lades!

1937 - 1938. Nu var det dags att försöka sig på att bygga ett eget hus. Försöka duger, det brukar alltid lösa sig på något sätt. Först måste en plats utses där huset skulle stå. Gustav tyckte att den plats där huset i dag står skulle bli bra. Men man måste ju vara ägare av tomtens också. Markägaren var Mika Blom som tillfrågades om köpet och det skulle gå bra. Så långt var allt frid och fröjd. Nu är det ju så att skall någonting köpas så måste det finnas pengar, något som det varit väldigt sparsamt med. Lösningen på detta måste bli att ta ett banklån, vilket det också blev. Gustav tog ett "stort" banklån på den otroliga summan av 4.400:--. Gustav kände sig säkert köpstark och tomtköpet ordnades upp till ett pris av 3.000:--. Dessa pengar krävde Mika Blom att få direkt, annars kanske hundarna pinkat på honom. Resterande 1.400:-- skulle räcka till själva bygget. I det skedet var nog själva huset långt borta i periferin. Men, det var att spotta i nävarna och ta nya tag.

Nu var det dags att starta motorsågen, nej timmersvansen förstås. Det var nämligen mycket skog där det skulle byggas. I alla fall måste det varit många träd, för tänk så många stubbar det fanns. Stubbarna måste ju bort för att grunden skulle kunna grävas. Det tekniska hjälpmedlet med att dra stubbar var en stubbrytare som vevades för hand. Föresten, allt gjordes för hand! Att gräva grunden gjordes med handkraft. Nu kom nästa problem, nämligen sten och åter sten. Sådan jord brukar kallas för stembunden mark, tänk vad det låter fint! Grävningen av vattenledningen utfördes bl a av Per Isacsson. Efter många hårda arbetstimmar med grävning och bortforsling av sten blev grundgrävningen klar. Den sten som plockades bort lades till en stenvägg av ansenlig storlek. Den blev ca 50 m lång, 1,5 m bred och ca 1 m hög. Det visade sig sedan att även sten kan komma till användning, nämligen till piren i Rörsnäs. Sjöregleringen byggde denna pir och till detta bygge gick det åt mycket sten, men då vet man också att sten är i blött förvar. Henry som körde lastbil forslade dit hela stenväggens innehåll.

Nu var det dags att förädla stockarna till bräder och dylikt. Detta utfördes med ett mobilt sågverk som monterades upp just för detta ändamål. Detta virke var själva byggmaterialet till huset. Som "byggmästare" fungerade Hjalmar O. Den "byggmästaren" gjorde mycket ideellt arbete till Gustav, alltså är vi honom mången tack skyldig. Efterarbetet med att odla marken var inte direkt några sötebrödsdagar. Tänk, så mycket sten och stora sådana. Dom största stenarna grävdes ner. Detta visar sig i dag för dom börjar att komma upp igen, det är väl tjälen som trycker upp dom.

Om man skall odla så måste man både så och sätta, men vart kom fröer och spannmål ifrån? Ett speciellt minne från ett potatisland var när Gustav satte potatis på Mika Bloms backens södra sluttning. Gustav hade nog inte nån tumme med vädergudarna. Givetvis var det väl också väldigt magert, hårt och dåligt med gödning. När det var dags att skörda så fick Sune, som skulle hacka upp potatisen, använda korpen. Man kunde nästan tro att det haglat i potatislandet så små var potatisen.

Ett bra resultat blev det i alla fall detta byggår, för då föddes Sven-Artur.

Det var säkert många problem med husbygget, men huset står kvar fortfarande i dag.

1952 införskaffades en flaggstängssten från Mika Israels. Stenen finns kvar, dock ej uppmonterad, den utbyttes mot modernare montering. Även flaggstängen är utbytt. En del av den stängen finns i Sunes stuga och fungerar som nockstock.

Timmerhuggning i närheten av Fallet och Lindbergskojtomta. Huggare var troligen Jöns W, Lill-Sven, Sune, Bertil?, Sigvard?, och Gustav?. Året var 1938.

Timmeravverkning på det så kallade lagskiftet, som började vid Lilltjärn och gick ner mot Nyhamn. Gustav ansvarade för avverkningen. Året var 1939. Det var tydligen en ganska stor avverkning det rörde sig om, när man ser på antalet huggare och körare. Huggarna var förutom Gustav, Sune, Artur, Elof, Mika B, Sigvard, Bertil och Ivar D. Sigvard Svedberg med fadern som brosslare, Henry som körare och Per Isacsson som brosslare, Olle Bergqvist körde, brosslare obekant, Erik

Sven-Arturs skolkamrater.



Rad 1 v. Elise Strömgren, Siv Elvi Persson, Ulla Doverstedt,
Nansy Sundin ? Hjördis Abrahamsson,
Berit Sundin, Inga Lill Näslund.

Rad 2 v. Birger Källberg, Elsa Sundkvist, Anita Eriksson.
Wivi Johansson, Birgit Eriksson, Märit Abrahamsson,
Anna Greta Holmgren, Kerstin Sundkvist.

Rad 3 v. Rude Elofsson, Jan Olsson. Tore Westin,
Gösta Westman, Bert Pihl, Bo Knutsson,
Sven Artur Engström, ? Lars Erik Eriksson.

Svensa körde, brosslare obekant, Per Sundkvist körde, brosslare obekant. Under avverkningens gång gick det bättre och bättre. Det gick så pass bra för Gustav att huggarna uppmärksammat detta så dom begärde påökt med ett öre löpfoten som dom också fick. Nu tyckte även Per i att Sune tjänare bättre än vad han gjorde så han föreslog Sune att dom skulle byta arbete med orden "Du kanske vill pröva på något annat"! Sune godtog dock inte den utmaningen. Man kan ju förstå Per att det blev mer och mer arbete för brosslaren ju närmare upplagsplatsen dom kom med avverkningen, det var därför han ville skifta arbete.

Problemen kommer med jämna mellanrum. Denna gång blev hästen - Munter - sjuk. Sjukdomsorsak obekant, kanske kvarka? Hästen fick i alla fall ställas i stallet och Henry fortsatte att köra med en lånad kronhäst. Detta pågick en tid med den lånade hästen, men så fick hästen ett öppet köttsår under bossen, förmodligen en lerknöl som gått sönder. Någon barmhärtig samarit anmälde detta för polisen som djurplågeri. Men djungeltelegrafan fungerade även på den tiden, Henry fick reda på att anmälan gjorts, så han bytte ut den lånade kusen mot Munter som stod i stallet och fortsatte att köra som om ingenting hade hänt. Det kom mycket riktigt en polis och ville besikta hästen och skadan och det fick han också göra. Nu hör till saken att Munter var lite ilsken av sig, så när polisen - främlingen för Munter - skulle lyfta på selen för att se skadan bättre, så visade hästen ett sådant uppträdande att den nyfikne ansåg det bäst att inte fortsätta undersökningen.

Ärendet avskrevs och anmälaren fick lång näsa.

Under vårvintern 1939 körde Kalle Edler och Gustav ved åt Nisse Blank i Lövberga. Dom bodde även i Blanks "gamstuga" via å^a, nu renoverad. Nisse Blank tillhörde också det "släktet" som ville "dra upp" folk. Skogsarbetare kanske inte räknas som folk? Det överenskomna priset för körningen var 4:-- per m³. Men när delbetalning skulle utbetalas hade priset helt hux flux sjunkit till 3:-- 50 öre. Som tur var hade inte Nisse B vid avmätningen markerat det dom fick betalt för. Detta innebar i sin tur att vid slutmätningen blev den första delen, som de redan erhållit betalning för, inräknad. Resultatet blev att körarna tjänade

på "kalaset", även om priset blev det senare.

Ett minne från den arbetsplatsen var att fodret till hästen tog slut så Karl-Gustav fick åka med bussen till Lövberga med en höbunt. Sånt är livet, sjöng Anita Lindblom.

Aterigen var det dags för en ny arbetsplats lite längre bort. Denna gång var det Ormsjö som gästades av bl a Gustav och Henry, Gunnar Wikström som körde vår häst samt ytterligare några arbetare från Östra Havsnäs.

På den arbetsplatsen var det ordnat med kocklag. Kockan hette Hedda och hade till hjälp en yngre hjälpreda.

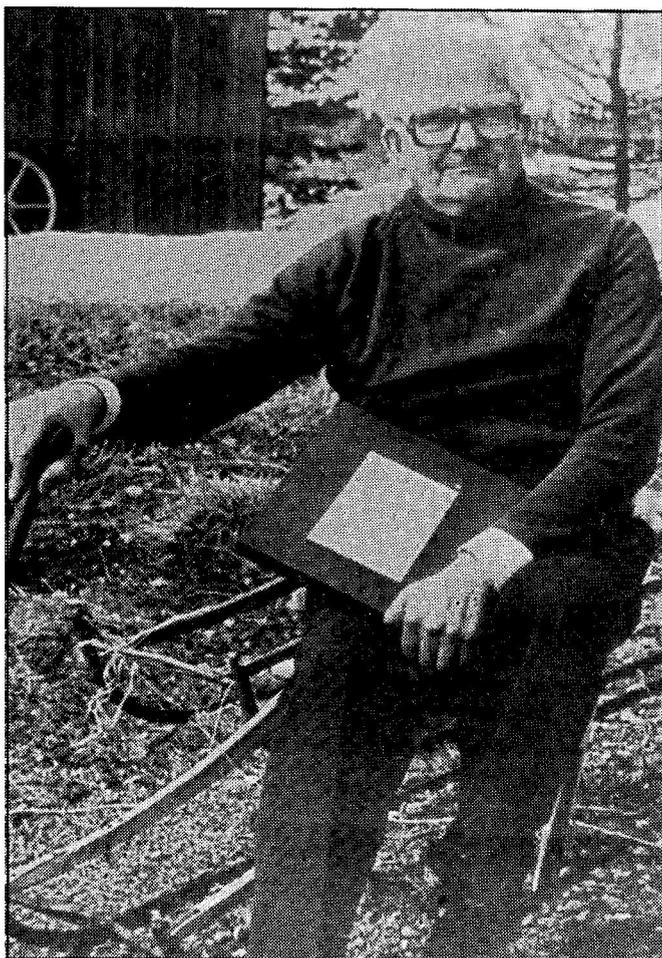
Under åren 1939 - 1940 arbetade Sune i Torsfjärden några år. Även Sune har varit om sig och kring sig. Det var nämligen så, att ett kocklag upphörde. I och med detta såldes det på auktion de kokkärl m m och ev mat som var kvar. På den auktionen löste Sune en stor, säkert 15 l kastrull, full med fläskbitar och svål. Detta innehållsrika kolli skickade han med bussen hem till Ingeborg i Havsnäs. Den person som tog emot kastrullen från bussen var A Edler, som också bar upp kollit till Ingeborg. Man kan tänka sig att Ingeborg måste ha blivit överlycklig när hon fick detta kolli. Tänk, så mycket "basmat" (pölsa) det blev. Det kanske också fanns någon bit som var litet större och som var för fin för att användas till pölsa. Kanske den biten räckte till någon "finare" middag.

På hösten 1944 väntar skogen i Ringvattnet igen. Kanske har den växt till sig sen första gången Gustav var där. Hugo Näsström var arbetsgivare. Gustav hade med sig Karl-Gustav och boendet var hos arbetsgivaren. Det var ingen större avverkning men det var ändå ett arbete. Hugo Näsström var en mycket passande arbetsgivare för Gustav. Han spelade nämligen fiol.

Kolvedshuggning i närheten av Nils Norbergsboan samt körning, året var 1944.

Denna gång var arbetslaget bestående av bl a Bäg-Zakri, Seth, Ingvar och Kalle P, Bengt K, Bernt, Lill-Sven, Gustav, Karl-Gustav och Oskar A-son. De två sistnämnda var körare.

Ringvattnet



Hugo Näsström f.1902 21/10

Ri 63.

Ett minne från den arbetsplatsen som fortfarande sitter kvar var Bäg-Zakris lilla stekpanna. Hans stekpanna var i stort sett inte större än ett kaffefat. När han stekte ett ägg så blev pannan full.

Ett annat minne var att det inte fanns något dass till baracken. Själva minnet var att vi hade fått förhandsbesked att jägmästaren Burholm skulle besöka oss. Då måste vi på något sätt demonstrera att det saknades dass. Lill-Sven var ju en riktig spjuver. Han tyckte att vi skulle göra hål i sittbrädan från bordet som skulle symbolisera en dassbänk. Nu gjordes hålet inte i "rätt storlek", men det markerade vårt syfte. Vi hade även gjort en låda under.

Arbetsplats Lisaboan, Lövberga, året 1945. Arbetsgänget bestod av Gustav, Bengt K, Bernt och Karl-Gustav som också var körare. Det var en väldigt lång körväg, det blev endast två lass om dagen. När dagsmeja rådde fick köraren börja tidigt på morgonen för att hinna med dessa två lass innan solen tinat sönder körvägen.

Arbetslaget bodde hos Märta Svensson och den gården hette märkligt nog Brännebacken. Det var ju roligt att bo inne i samhället för de yngre arbetarna. Men, även det roliga tog slut och likaså arbetet. Med andra ord var det dags att packa ihop våra pinaler och lasta på kälkarna och starta hemfärden. Körvägen blev på isen. Men isen var otroligt dålig. Den hade tinat för mycket. Avresedatumet var 23 april. Under resans gång trampade hästen igenom isen flera gånger. Vi kom inte längre än till Rörnäset för sedan var färden på isen utesluten. Den 1 maj, alltså 8 dagar senare var Flåsjön nästan isfri. Tänk, att vi lever i dag!

Vedhuggning (kolved) efter Stenbittjärnsbäcken, det var också en arbetsplats. Nu fanns ingen bostad till det arbetet. Endera skulle vi traska flera kilometer eller också bygga en bostad. I sex dagar höll vi på med att bygga en koja, inget byggnadslov hade vi heller. Vi som bodde där och arbetade var Gustav, Lill-Sven, Bernt och Karl-Gustav.

Alla tänkbara arbeten skulle prövas. Denna gång gällde det

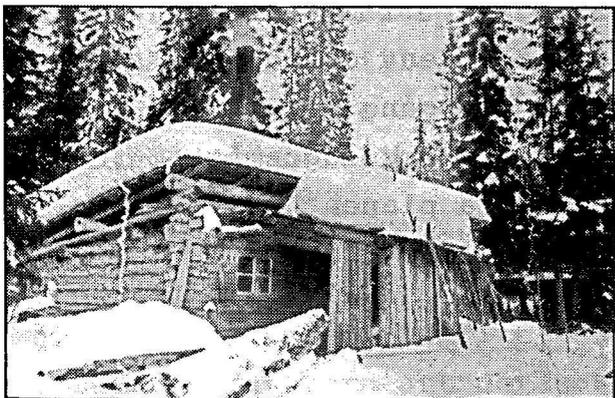
ett justeringsarbete på fotbollsplanen. Till ett sådant arbete behövs normalt avvägningsinstrument och dylikt. Men sådana finesser fanns det inte tillgång till. Vi, Gustav, Kalle P och Karl-Gustav fick låna varandras ögonmått. Nu gällde det inte justeringen av hela planen utan endast ca 25 - 30 m av den västra delen. Tydligt blev arbetet godkänt för där har spelats många matcher sedan dess och det har väl också gjorts en del mål.

Arbetsplatserna varierar åt olika håll. Nu är det dags att dra iväg till Föllinge (Sandviken). Som vanligt gäller det skogsarbete i form av kolvedshuggning. Arbetslaget bestod av bl a Gustav, Sune, Holge, Bertil Elfström och Helge i Hans Jons.

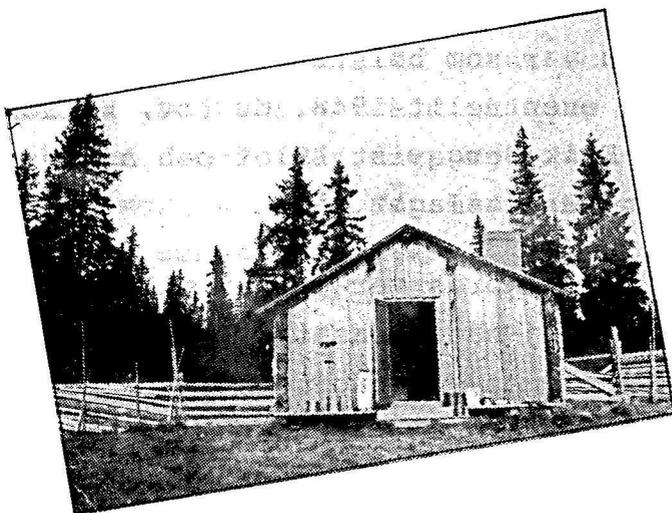
Gustav ordnade arbeten nästan var som helst. Denna gång på Lillviksnäset. Aret var 1947 eventuellt 1948. Gustav, Karl-Gustav, Holger, Olle Jonsa, Erik Bergqvist, Elof och Axel Sundkvist utgjorde denna gång arbetslaget.

Den vintern när det skulle börja köras var det så milt att myrarna som vi skulle över ej hade frusit. Vi fick med andra ord "bara" förbereda i skogen, som normalt utfördes av brosslarna. Det gick en vecka och på fredagen åkte alla hem, utom Karl-Gustav och Holger, för någon måste sköta hästarna. Natten efter började det frysa till lite. Då körde Karl-Gustav och Holger några släplass, detta hjälpte till att få "botten" i vägen. I och med att det frusit till så att hästarna kunde ta sig fram fortsatte vi att köra, men nu med alla tre hästarna. Vi körde fram ca 15 m³ i en prydlig trave. När dom andra kom tillbaka efter helgen lyste vedtraven ont i vissa ögon, nämligen Olle Jonsa, som då använde sitt vanliga uttryck "men, fy jävern, har Ni kört med min häst också". Just det!

En upplevelse som inte får glömmas bort är när Gustav och Sven högg timmer eller ved vid Ursvattnet, det var troligen år 1956. Man kan undra, vad Gustav tänkte, när han fick sätta sig i en bil och åka till och från arbetsplatsen, Sven hade skaffat sig ett fordon, en folkvagn?



En koja vid Stenbits-
tjärnbäcken.



Storvikas bostuga
1931.



Ett röjarlag
sommaren 1931.

Bror Nilsson, Sune Engström, Hårry Jonsson, John Dyrvold,
Holger Sundin, Per Ryngestam, Zakariäs, "Bäg-Zakris".

SAMMANFATTNING
=====

Som synes har ett försök gjorts att skriva ner olika episoder och händelser. Orsaken att det skrivs i år (april-juni 1992) beror mycket på att själva huvudpersonen är pigg och alert och har kunnat bidra med mycket av innehållet. Gustav blir 99 år den 6 juni 1992. En aktningsvärd ålder.

Om man tänker efter hur pass många kilo amerikanskt fläsk Gustav ätit i sina dagar och hur lite grönsaker han ätit, är det, om man skall tro dietister och läkare nästan omöjligt att uppnå denna höga ålder.

I dag informeras det i tidningarna, nyhetsprogrammen i radio och TV om konsten att äta rätt och rätt sammansatt kost. Det är kanske därför det är så många som är sjuka i dag?

Är det kanske orsaken till att Gustav aldrig ätit grönsaker som han hållit sig så frisk?

Naturligtvis har han vistats mycket ute i skog och mark. Han gick alltid med raska steg, forcerade alla hinder med lätthet. Det var många gånger svårt för andra att följa honom.

Vad var fritiden för honom? Var det möjligen de timmar han sov. Han var alltid morgonpig. Han orkade arbeta trots att han var en liten person. Någon överviktig person har inte Gustav varit.

Tänk, om Gustav hade haft möjlighet till vidareutbildning i sin barndom. Han har visat ett stort kunnande i matematik och var väldigt duktig att skriva. Hans handstil var avundsvärd.

Men om han utbildat sig hade han nog inte varit bosatt Havsnäs.

Alla de arbeten han utfört skulle gå undan med en väldig fart. Ibland kunde detta vara till förfång när det gällde lite mera precisa saker.

Idéer saknades inte heller. Det kan man se på de speglar som han gjorde där ramen hade påklustrade tunna träklinkers.

Han har tillverkat ett antal piggtittare, blomburkar med klinkers, en liten huggkubbe med yxa och barkspade, små stolar, slevar, träskedar, räfsor, lieorv, skaft till verktyg m m m m. Och det är inte bara ett exemplar som tillverkats. Många äro barn och barnbarnen. De fick dessa utskrivade hantverk i presenter. Man frågar sig, hur kunde han utföra så mycket hantverk med så lite verktyg? Inga specialverktyg, men ändå ett så gott arbete. Inget stort upplag av material fanns heller.

Ett speciellt material skulle Gustav ha när han gjorde fängräfsor, alltså kraftigare räfsor. Materialet var bakar, det är nämligen så att ytveden var starkare än veden inuti ett träd, och det är fullt logiskt. Var hade Gustav införskaffat den kunskapen?

Han har även tillverkat många bakafjal, ja, egentligen alla verktyg till tunnbrödsbakningen. Vad beträffar idéer så bidrog nog även Ingeborg till dessa. Hon kunde också mycket när det gällde hantverk som ex vis stickning, vävning av mattor (av nästan ingenting), bandvävning och framför allt sömnad.

Gustav fiskade mycket med nät och det var inte bara att köpa näten. Själva nätet inköptes, men sedan skulle det bonas med både över- och undertäl. Jag minns så väl hur våra nät såg ut! T ex övertäl skulle ha en viss flytförmåga, detta för att nätet skulle vara upprätt i vattnet. Till detta användes flaskkorkar, som gärna trasslade ihop sig i nätet, dom kröp igenom maskorna på något underligt vis. Nedertäl skulle vara tyngre för att hålla nätet nere. Nedertäl bestod av grov järntråd (från telefonledning) som gjordes som ringar ca 1 dm i diameter. "Maskinen" för den tillverkningen var en järnvägsvagnsstolpe som Gustav fick som minne när han slutade vid järnvägen. Gratifikation heter det visst i dag. Det gick till så att tråden virades runt stolpen, ju mera man virade på, desto fler ringar. Kapningen skedde med en gammal yxa som sattes över tråden och en annan yxa att slå med. Kan man kalla sånt för serietillverkning? Även dessa ringar medförde ett visst problem vid fisket, dom jäklarna kunde fastna under eller mellan stenar i något träföremål.

Under åren 1957 - 1959 arbetade Gustav i Blåsjöfallets Kraftverksbygge och som chef hade han ingenjören Princell. Henry, som hade åkeri, ombesörjde godstransporterna till bygget. Bl a arbetade Paul O tillsammans med Gustav. När så många arbetare var samlade på samma ställe utsågs det alltid en ansvarig för matanskaffningen, kockbas, Gustav hade det uppdraget. Som kocka var det en kvinna från Dalarna och hon var föresten fästmo till en av arbetarna.

Gustav hade ju ingen skolutbildning ej heller någon speciell yrkesutbildning, men han var duktig att räkna och skriva och ifråga om yrkesutbildningen så åtog han sig nästan vad som helst av olika arbeten undantag specialistområden. Arbeten som var lite mera komplicerade klarade han, bl a så gjorde Gustav överbyggnaden över dammluckorna.

Äntligen får Gustav på heltid syssla med det som tidigare varit fritidssysselsättning under alla år, nämligen att fiska. Visserligen varade inte detta arbete mer än en vecka, men ändå. Gustav hjälpte Ola på Tangen med fisket. Fiskafänget blev lyckat ca 450 kg fin fisk.

Kalle på Tangen behövde hjälp med att reparera sitt hus och Gustav ställde upp. Året var 1960.

Fortfarande fanns ströarbeten omkring Blåsjöfallet fast nu av lite mera privat karaktär. Bl a skulle det byggas och repareras en stuga som prästen i Alanäs ägde. Hjälp till detta hade Gustav vidtalat Olle Jonsa som också ställde upp, men Olle Jonsa använde sig nog av uttrycket "Näe", fy jävern" innan han tackade ja. Inkomsten blev 700:--.

Egentligen finns det väl bara ett arbete som Gustav har tackat nej till och det var vid ett tillfälle när han blev erbjuden att delta i renskillning. Nån måtta bör det väl vara!

Gustav blev folkpensionär år 1960.



Lillbarnet Sven Artur med sin Kerstin
bor numera på Engströmsgården i eget hus.